

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to republish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA MUREȘANU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 12821/05)

Hotărâre

Strasbourg

15 iunie 2010

Definitivă

15/09/2010

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Mureșanu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, *judecători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 25 mai 2010,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 12821/05 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Iuliu Alexandru Mircea Mureșanu („reclamantul”), a sesizat Curtea la 29 martie 2005, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu.

3. La 8 septembrie 2009, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamantul s-a născut în 1948 și locuiește în Cluj-Napoca.

5. Reclamantul a lucrat în calitate de medic veterinar consultant la Direcția Sanitară Veterinară a județului Cluj (DSV), instituție publică. Acesta a fost șeful corpului de control pentru siguranța alimentelor. În 2001, Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor a solicitat DSV să își reorganizeze activitatea și să desființeze mai multe locuri de muncă. În mai 2001, salariul reclamantului era de 5 368 605 lei vechi (ROL).

6. La 29 mai 2001, în urma reorganizării, reclamantului i s-a oferit postul de medic veterinar la o unitate sanitară veterinară regională, începând cu 1 iunie 2001.

7. La 20 iunie 2001, în urma unei evaluări privind realizările profesionale ale reclamantului, DSV i-a redus acestuia salariul la 2 075 000 ROL, începând cu 1 iulie 2001.

Reclamantul a contestat cele două decizii în fața instanțelor de judecată.

8. La 1 octombrie 2001, Tribunalul Cluj a respins plângerea împotriva deciziei din 20 iunie 2001, pe motiv că reclamantul nu a urmat procedura administrativă corectă privind plângerile înainte de a se adresa instanțelor. Reclamantul nu a introdus apel împotriva hotărârii, care a rămas definitivă.

9. La 10 octombrie 2001, tribunalul a anulat decizia luată de DSV la 29 mai 2001, pe motiv că funcția deținută anterior de reclamant nu fusese desființată ca urmare a reorganizării și că noua funcție impunea atribuții total diferite de cele anterioare. În consecință, tribunalul a dispus reîncadrarea reclamantului în vechea funcție și plata de către DSV a diferenței dintre salariul încasat înainte de intrarea în vigoare a acelei decizii și salariul actual, începând cu 1 iunie 2001 și până la momentul reîncadrării.

10. DSV a introdus apel, invocând, inter alia, că, în urma unei evaluări a realizărilor profesionale ale reclamantului, s-a constatat că acesta nu era potrivit pentru funcția deținută, fiind, în consecință, încadrat într-o altă funcție.

La 3 aprilie 2002, Curtea de Apel Cluj a respins apelul printr-o hotărâre definitivă. Aceasta a constatat, printre altele, că nepotrivirea profesională a reclamantului nu fusese luată în considerare la data încadrării lui pe un alt post. Reîncadrarea respectivă a fost dictată de necesitatea de a desființa un număr de locuri de muncă.

11. La 22 februarie 2002, DSV a acordat reclamantului o indemnizație corespunzătoare funcției de conducere a acestuia, pentru luna iunie 2001.

12. La 17 aprilie 2002, DSV a dispus reîncadrarea reclamantului în vechea funcție, începând cu 22 aprilie 2002, cu un salariu de 3 794 000 ROL.

Reclamantul a contestat decizia respectivă pe care, la 17 octombrie 2002, curtea de apel a anulat-o printr-o hotărâre definitivă. Instanța a considerat că DSV a încălcat hotărârea din 10 octombrie 2001, prin care se dispunea ca reclamantului să i se acorde nu numai funcția deținută anterior, ci și salariul de dinainte de 1 iunie 2001.

13. La 24 iunie 2002, executorul judecătoresc a confirmat că reclamantul fusese reîncadrat în vechea funcție, în conformitate cu hotărârea din 10 octombrie 2001, și a solicitat DSV să plătească suma datorată pentru perioada cuprinsă între 1 iunie 2001 și reîncadrarea efectivă.

14. DSV a obiectat, considerând că hotărârea din 10 octombrie 2001 fusese executată, din moment ce reclamantul fusese reîncadrat în vechea funcție, iar salariul său era în conformitate cu hotărârea din 1 octombrie 2001.

15. La 22 iulie 2002, Judecătoria Cluj-Napoca a admis obiecția și a solicitat executorului judecătoresc să înceteze procedura de executare. Instanța a considerat că, la 1 iunie 2001, nu exista nicio diferență între salariul anterior și salariul actual al reclamantului, întrucât acesta fusese redus prin ordinul din 20 iunie 2001. Hotărârea respectivă a fost confirmată prin hotărârea definitivă a tribunalului din 18 octombrie 2002.

16. În mai 2003, DSV a inițiat plata către reclamant a unei indemnizații de 30% corespunzătoare funcției de conducere deținute de acesta. Reclamantul a deschis procedura administrativă, solicitând plata aceleiași indemnizații pentru perioada iunie 2001 – mai 2003, după cum se prevedea în hotărârea din 10 octombrie 2001. La 7 octombrie 2004, curtea de apel i-a admis acțiunea printr-o hotărâre definitivă, considerând că reclamantul avea dreptul la indemnizația respectivă pe baza hotărârilor din 10 octombrie 2001 și 17 octombrie 2002. DSV a plătit indemnizația datorată reclamantului.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

17. Dreptul intern relevant este descris în hotărârea *Roman și Hoge împotriva României* [(dec.), nr. 62959/00, 31 august 2004].

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSELE ÎNCĂLCĂRI ALE ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE ȘI ART. 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

18. Reclamantul s-a plâns de neexecutarea în parte a hotărârii din 10 octombrie 2001 privind plata unei diferențe de salariu. Acesta a invocat art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, ale căror dispoziții relevante se citesc după cum urmează:

Art. 6 § 1

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil [...], de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

Art. 1 din Protocolul nr. 1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenizilor.”

19. Guvernul a contestat acest argument.

A. Cu privire la admisibilitate

20. Guvernul a ridicat o excepție de inadmisibilitate *ratione materiae* în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1. Acesta a considerat că reclamantul nu avea un „bun” în sensul Convenției deoarece, așa cum au hotărât instanțele interne prin hotărâri definitive, nu exista nicio neconcordanță între salariul anterior și salariul actual al reclamantului (a se vedea supra, pct. 15).

21. Reclamantul a contestat acest argument.

22. Instanța consideră că excepția de inadmisibilitate ridicată de Guvern este strâns legată de fondul cererii introduse de reclamant în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1. Prin urmare, consideră că este potrivit ca excepția să fie unită cu fondul.

23. Curtea constată că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibilă.

B. Cu privire la fond

24. Guvernul a contestat existența unei încălcări a drepturilor reclamantului. Acesta a susținut că salariul reclamantului fusese redus înainte de hotărârea din 10 octombrie 2001 și că acțiunea respectivă fusese ulterior confirmată de instanțe. Prin urmare, nu exista nicio diferență în privința salariului reclamantului.

25. Reclamantul a contestat, considerând că hotărârea definitivă din 18 octombrie 2002 a Tribunalului Cluj a împiedicat executarea hotărârii pronunțate în favoarea sa.

26. Curtea constată că, în hotărârea din 10 octombrie 2001, se dispunea ca DSV, printre altele, să plătească diferența dintre salariul încasat înainte de pronunțarea hotărârii din 29 mai 2001 și salariul actual al reclamantului, începând cu 1 iunie 2001 și până la momentul reîncadrării acestuia. Astfel, i s-a conferit reclamantului speranța legitimă de a putea intra în posesia sumei de bani menționate anterior. Prin urmare, Curtea consideră că hotărârea respectivă reprezenta un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 (a se vedea *Gavrileanu împotriva României*, nr. 18037/02, pct. 52, 22 februarie 2007) și respinge excepția ridicată de Guvern întemeiată pe inadmisibilitatea *ratione materiae*.

27. Curtea consideră că, deși autoritățile au obligația de a executa hotărârile judecătorești, în speță, prin despăgubirea reclamantului cu diferența dintre salariul încasat înainte și după încadrarea sa într-o altă funcție, hotărârea din 10 octombrie 2001 nu a fost executată până în prezent. Hotărârea

respectivă este în continuare valabilă, întrucât nu a fost introdusă nicio acțiune conform legislației românești pentru modificarea sau anularea sa de către instanțele interne. În afară de executare, instanțele pot pune capăt situației continue de neexecutare numai printr-o astfel de anulare sau modificare cu o obligație echivalentă (a se vedea *Sabin Popescu împotriva României*, nr. 48102/99, pct. 54, 2 martie 2004).

28. Curtea nu acceptă argumentul Guvernului potrivit căruia autoritățile nu aveau obligația să execute hotărârea respectivă privind plata diferenței de salariu, pe motiv că instanțele interne decisese prin hotărâre definitivă că nu exista o astfel de diferență. În această privință, Curtea constată că reclamantul a fost încadrat într-o nouă funcție și că, la momentul respectiv, acestuia i-a fost redus salariul ca urmare a evaluării realizărilor sale profesionale (a se vedea supra, pct. 6 și 7). Prin hotărârea din 10 octombrie 2001, s-a dispus reîncadrarea reclamantului în funcția deținută anterior și plata diferenței dintre salariul încasat înainte de încadrarea într-o nouă funcție și salariul actual, până la momentul reîncadrării efective a acestuia. DSV a invocat evaluarea menționată anterior în apelul introdus împotriva hotărârii din 10 octombrie 2001, dar curtea de apel nu a admis argumentul respectiv (a se vedea supra, pct. 10).

29. Prin urmare, Curtea nu consideră că hotărârea ulterioară din 22 iulie 2002 (a se vedea supra, pct. 12) a condus la o imposibilitate obiectivă de executare a hotărârii din 10 octombrie 2001; aceasta a încălcat, mai degrabă, principiul certitudinii juridice, întrucât hotărârea din 10 octombrie 2001 dispusesese deja plata diferenței dintre salariul încasat de reclamant în vechea funcție și salariul său actual, care era redus în comparație cu salariul anterior. Mai mult, prin hotărârea din 17 octombrie 2002 a curții de apel se sublinia că DSV încălcase hotărârea din 10 octombrie 2001, prin care se dispunea ca reclamantului să i se confere nu numai funcția deținută anterior, ci și salariul încasat de acesta înainte de 1 iunie 2001 (a se vedea supra, pct. 12). În plus, atât DSV, din proprie inițiativă, cât și instanțele interne au dispus plata către reclamant a unei indemnizații corespunzătoare funcției sale de conducere (a se vedea supra, pct. 11 și 16), poziție ce corespundea funcției anterioare a acestuia.

30. Curtea a constatat, în mod frecvent, încălcări ale art. 6 § 1 din Convenție și ale art. 1 din Protocolul nr. 1 în cauze care au ridicat probleme similare celor din speță (a se vedea, printre altele, *Sabin Popescu*, citată anterior, și *Dragne și alții împotriva României*, nr. 78047/01, 7 aprilie 2005).

31. După ce a examinat toate elementele care i-au fost prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt și niciun argument care să poată conduce la o altă concluzie în speță. Prin urmare, au fost încălcate art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

32. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

33. Reclamantul a încercat să recupereze diferența de salariu conform hotărârii din 10 octombrie 2001. Acesta a depus o copie a cărții de muncă. În formularul de cerere, reclamantul a solicitat 26 146 942 lei vechi pentru prejudiciul material pentru o perioadă de șapte luni, sumă care, în opinia sa, trebuia actualizată, și 30 000 de euro (EUR) pentru prejudiciul moral.

34. Guvernul a susținut că plângerea reclamantului nu ar trebui să justifice acordarea vreunei compensații pentru prejudiciul material și a considerat că reclamantul nu a prezentat o cerere pentru prejudiciul moral.

35. Curtea reiterează că hotărârea prin care se constată o încălcare a Convenției impune statului pârât obligația legală de a pune capăt acestei încălcări și de a acorda reparație pentru consecințele acesteia, astfel încât să restabilească pe cât posibil situația existentă înainte de încălcare [a se vedea *Iatridis împotriva Greciei* (reparație echitabilă) (GC), nr. 31107/96, pct. 32, CEDO 2000- XI].

36. În circumstanțele speței, Curtea consideră că executarea integrală a hotărârii din 10 octombrie 2001 ar plasa reclamantul, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu aceea în care s-ar fi aflat dacă nu ar fi fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1.

37. Curtea consideră, de asemenea, că ingerința gravă în dreptul reclamantului de a avea acces la instanță și în dreptul său la respectarea bunurilor nu poate fi compensată în mod adecvat prin simpla constatare a unei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1.

38. Pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41 din Convenție, Curtea acordă reclamantului suma totală de 6 000 EUR cu titlu de prejudiciu material și moral.

B. Cheltuieli de judecată

39. În formularul de cerere, reclamantul a solicitat rambursarea cheltuielilor de judecată, fără să le cuantifice și fără să fi depus documente justificative în acest sens.

40. Guvernul a considerat că reclamantul nu a depus o cerere privind cheltuielile de judecată.

41. Curtea reiterează că, în conformitate cu art. 41 din Convenție, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora (a se vedea *Arvelakis împotriva Greciei*, nr. 41354/98, pct. 34, 12 aprilie 2001). În plus, art. 60 § 2 din regulament prevede că orice cerere întemeiată pe art. 41 din Convenție este prezentată împreună cu documentele justificative pertinente, în caz contrar Curtea putând respinge în tot sau parte cererea.

42. În prezenta speță, Curtea constată că reclamantul nu și-a justificat cererea, întrucât nu a stabilit valoarea cheltuielilor și nici nu a prezentat vreun document justificativ. Prin urmare, Curtea nu acordă nicio sumă cu acest titlu [a se vedea *Cumpana și Mazare împotriva României* (GC), nr. 33348/96, pct. 133-134, CEDO 2004-XI].

C. Dobânzi moratorii

43. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. Unește cu fondul excepția preliminară a Guvernului întemeiată pe incompatibilitatea *ratione materiae* privind capătul de cerere în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 și o respinge;

2. Declară cererea admisibilă;

3. Hotărăște că au fost încălcate art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1;

4. Hotărăște:

(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 6 000 EUR (șase mii de euro) pentru prejudiciul material și moral, care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

(b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. Respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 15 iunie 2010, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte